

После, помисли, не бихъ ли се обидила и азъ? Та не е ли и Методи въ тая работа?

Надя бързо слѣзе по стълбитѣ. Тя знаеше, че и Здравевъ е въ тая работа. Докато отключваше вратата на тѣхния етажъ, за първи пжтъ се запита:

— Но защо точно тая нощъ е заминалъ? . .

Настъпваше утрото. Нѣщо извънредно бѣ станало презъ нощта и хората още недоспали, но успокоени малко отъ свѣтлината на изгрѣващия день, подаваха глави изъ прозорцитѣ, излизаха предъ дворнитѣ врати и търсѣха съ очи да дойде нѣкой и да имъ обясни станалото. Нѣкои по-смѣли тръгваха по улицата, отиваха до жгъла и поглеждаха.

Отъ различни краища на града долитаха необикновени вълнения и отново прогърмѣваха пушки, но тия изстрели приличаха по-скоро на безцелнитѣ изстрели отъ добро настроение. Предъ нѣкои врати се събираха съседи.

Надя влѣзе въ спалнята. Тя изглеждаше тжжна и измжчена, но не плачеше вече. Бѣ разбрала нѣщо, и това ѝ възвърна вжтрешни сили, за да гледа на събитията съ героично самопожертвуване. Сега можеше съ спокойствие да мисли, че нейниятъ мжжъ е въ огъня на една опасна борба. Дали за своитѣ идеи струваше да се излага толкова! Думитѣ на писателя не бѣха я разколебали. Тя чувствуваше малко гордостъ заради Ася. Но задъ това спокойствие, задъ това величие на саможертвата се криеше повече мжка. На нея ѝ действуваше разликата, която тя направи между писателя Младе-